

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

یونس نگاه

۰۱ فبروری ۲۰۲۳

یونس نگاه

ضرورت همبستگی منطقه‌ای در برابر تروریسم

کابل و پشاور چنان به هم نزدیک است که اگر تحولات چند صد سال اخیر طوری دیگر رقم می‌خورد، احتمال داشت دو شهر یک ایالت باشد و آن‌گاه اگر اتفاق ناگواری در پشاور رخ می‌داد، حاکمان و سیاستمداران ساکن کابل به خشم می‌آمدند و غمگین می‌شدند و همین‌طور اگر اتفاق نیکی در کابل رخ می‌داد، در پشاور استقبال می‌شد؛ اما به دلیل سیاست خونباری که از اواخر دهه ۷۰ قرن ۲۰ میلادی در این منطقه جریان داشته، پشاور به مرکز فرماندهی برپادی کابل تبدیل شد و در قول اردوی مشهور آن کسانی چون جنرال فیض حمید، سال‌ها مشغول پرورش تروریسم و چیدن توطئه برای ویرانی شهرها و روستاهای این‌سوی خط دیورند بوده‌اند.

در جریان جهاد، آن شهر به قتلگاه روشنفکران و آزادیخواهان وطن بدل شده بود و در ۲۰ سال گذشته پناهگاه و آموزشگاه انانی شده بود که در افغانستان سرک‌ها را قلبه می‌کردند، پل‌ها را منفجر می‌کردند و مکتب و شفاخانه و ورزشگاه و جاده و مسجد را قتلگاه ساخته بودند. متأسفانه این فاصله سیاسی باعث شده که اکثر مردم به خطا تصور کنند که تروریسم، گرسنگی و عقب‌ماندگی در این سوی مرز، اثری بر زندگی ساکنان آن‌سوی مرز نخواهد داشت و خونی که در آن‌سو می‌ریزد، به این طرف سرایت نخواهد کرد. به همین دلیل، رسانه‌های پاکستان در روزهای سقوط کابل جشن داشتند و سیاستمداران آن کشور از آغاز عصر تازه‌ای در منطقه سخن می‌گفتند. متأسفانه اکنون وقتی به صفحات رسانه‌های اجتماعی در افغانستان سر می‌زنیم، نشانه‌های گسترش ناآرامی و بحران در پاکستان برای تعداد کثیری از وطنداران باسواد و نامونشان‌دار ما خیر خوش به‌نظر می‌رسد و کسانی ابراز خوشی می‌کنند. خطر سقوط پاکستان به باتلاق ورشکستگی و تروریسم برای منطقه ما چندان جدی گرفته نمی‌شود.

آنچه این‌روزها در خیبرپختون‌خوا رخ می‌دهد، محصول سیاست تروریست‌پرور جنرالان و سیاستمداران کوتاه‌بین پاکستان است که با عنوان فریبنده «عمق استراتژی یک» پی‌گیری می‌شد. آنان تصور می‌کردند که با ویرانی افغانستان و برگرداندن این سرزمین به دوره‌ای که در آن دره و دستور امیر حکم براند، مکتب و دانشگاه مسدود شود، زنان از

زنده‌گی اجتماعی حذف شوند و اداره کشور به دست افراد عقب‌مانده‌ای بیفتد که بگویند حکومت مسؤول «روزی» مردم نیست و رعیت باید به درگاه خدا برای کسب روزی زاری کند، پاکستان صاحب عمق ستراتیژیکی خواهد شد که در آن هرچه تروریست تحت مدیریت و بمب خودی لازم داشته باشد، ذخیره خواهد کرد؛ اما افغانستان عمق ستراتیژیک نه، بلکه صندوقچه گشوده پاندورا شد که از آن انواع بلا بیرون می‌جهد و بیشتر آن بلاها قیل از هرجای دیگر به پاکستان می‌ریزد.

در این‌سوی نیز خطاهای بسیار رخ داده است. دولت‌داران ما در سایه پول و اسلحه غرب، دچار توهمات‌ی شده بودند و ضرورت همبستگی ملی و همکاری‌های منطقه‌ئی را برای ایجاد صلح و ثبات جدی نمی‌گرفتند. سیاست‌های عوام‌فریبانه، اذهان مردم منطقه را آلوده کرده و بدبینی‌ها و شقاق‌های بسیاری به وجود آورده است. ادامه آن مسیر اشتباه، جز ویرانی حاصلی نخواهد داشت. رسانه‌ها، فعالان مدنی و سیاست‌مداران افغانستان باید پیش‌گام شوند و برای دادن آگاهی به مردم در مورد ضرورت همبستگی در برابر تروریسم تلاش ورزند. باید باور کنیم که بدون مبارزه با این بدبینی‌ها و خصومت‌های تحمیلی و در نبود حرکت منطقه‌ئی در برابر تروریسم، نمی‌توان از این بحران به سلامت گذشت.